

sub ĝi.

Lia patro...lia patro iam posedis tion. Li lasis la ŝtofon gliti sur siaj manoj, pli glate ol silko, malpeze kiel la aero. *Uzu ĝin saĝe*, la noto diris.

Li deziregis provi ĝin, tuj. Li glitis el la lito kaj volvis la mantelon ĉirkaŭ si. Rigardante suben al siaj kruroj, li vidis nur lunlumon kaj ombrojn. Estis tre stranga sento.

Uzu ĝin saĝe.

Subite, Hari sentis sin tute maldorme. La tuta Porkalo malfermiĝis al li dum li portis tiun mantelon. Ekcito trafluis lin dum li staris tie en la mallumo kaj silento. Li povis iri ĉien per tio, ien ajn, kaj neniam Ŝtetele sciis ion.

Gruntis Ron dormante. Ĉu Hari devis veki lin? Iu sento detenis lin – la mantelo de lia patro – li sentis ke nun – je la unua fojo – li deziris uzi ĝin sola.

Li ŝteliris el la dormejo, suben laŭ la ŝtuparo, trans la komuna ĉambro, kaj grimpis tra la truo portreta.

“Kiu estas tie?” grakis la Dika Damo. Hari diris nenion. Li paŝis rapide laŭ la koridoro.

Kien li devis iri? Li haltis, kun koro rapidanta, kaj pensis. Kaj tiam la ideo frapis lin. Al la restriktata parto de la biblioteko. Li povus legi tiel longe, kiel li deziris, tiel longe, kiel li bezonis por eltrovi kiu estis Flamel. Li ekis, tirante la nevidebligan mantelon strikte ĉirkaŭ si dum li marŝis.

La biblioteko estis inke malluma kaj tre mistera. Hari lumigis lampon por vidi sian vojon inter la vicoj da libroj. La lampo aspektis ŝvebante antaŭen, kaj kvankam Hari povis senti, ke lia brako apogis ĝin, tamen la vido de tio estis hirtiga por li.

La restriktata parto lokiĝis tute ĉe la malantaŭo de la biblioteko. Paŝante atente super la snuron kiu apartigis tiujn librojn de la ceteraj de la biblioteko, li levis sian lampon por legi la titolojn.

Ili ne informis lin multe. Iliaj deskvamiĝantaj, paliĝintaj oraj literoj figuris vortojn en lingvoj nekonataj de Hari. Iuj tute ne havis titolojn. Unu libro havis malhelan makulon, kiu horore similis al sango. La haroj ĉe la nuko de Hari hirtiĝis. Eble li imagis tion, eble ne, sed ŝajnis al li ke febla flustrado elvenis el la libroj, kvazaŭ ili sciis, ke iu estas tie, kiu ne rajtas.

Iun li devis elekti por komenci. Metante la lampon atente suben sur la plankon, li rigardis laŭ la plej suba breto por libro kun interesa aspekto. Liaj okuloj trafis tre grandan nigran kaj arĝentan libron. Li eltiris ĝin malfacile, ĉar ĝi tre pezis, kaj metante ĝin sur siajn genuojn, lasis ĝin malfermiĝi hazarde.

Akra, terurega ŝriko rompis la silenton – la libro kriadis! Hari